

III. SPRAWOZDANIA I INFORMACJE

KOLOKWIUM HABILITACYJNE DR EWY BORKOWSKIEJ-BAGIEŃSKIEJ

W dniu 24 lutego 1987 r. odbyło się pod przewodnictwem Dziekana Wydziału Prawa i Administracji UAM prof. dra hab. Stanisława Stachowiaka posiedzenie Rady Wydziału poświęcone przeprowadzeniu kolokwium habilitacyjnego dr Ewy Borkowskiej-Bagieńskiej, zatrudnionej na stanowisku adiunkta w Katedrze Historii Ustroju Państw.

Dr Ewa Borkowska-Bagieńska urodziła się 11 lipca 1943 r. na Wileńszczyźnie w rodzinie inteligenckiej. Świadectwo maturalne uzyskała w Liceum Ogólnokształcącym w Pile w 1960 r. i rozpoczęła studia na Wydziale Prawa UAM. Ukończyła je w 1965 r., łącznie z istniejącym wówczas na Wydziale Studium Ekonomicznym. Zatrudniona została w charakterze pracownika naukowo-dydaktycznego w Katedrze Historii Gospodarczej a od 1970 r. w Katedrze Historii Państwa i Prawa Polskiego UAM. Stopień doktora nauk historyczno-prawnych uzyskała w roku 1973, na podstawie dysertacji pt. *Cechowe prawo gospodarcze w miastach Wielkopolski XVIII w.* (Poznań 1977, ss. 166). Monografia ta była wynikiem zainteresowań autorki historią społeczną, gospodarczą i ustrojową miast. Drugą płaszczyzną jej badań naukowych jest historia prawa polskiego, ze szczególnym uwzględnieniem epoki Oświecenia. Dorobek naukowy Habilitantki obejmuje ponad 30 pozycji opublikowanych oraz złożonych i zakwalifikowanych do druku.

Przewód habilitacyjny dr Ewy Borkowskiej-Bagieńskiej został wszczęty uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji UAM z dnia 25. XI. 1986 r. na podstawie rozprawy *Zbiór Praw Sądowych Andrzeja Zamoyskiego* (Poznań 1986, ss. 355). Na recenzentów powołano: prof. dra Juliusza Bardacha, członka PAN (Uniwersytet Warszawski), prof. dra hab. Stanisława Grodzkiego (Uniwersytet Jagielloński) oraz prof. dra hab. Bogdana Lesińskiego (UAM).

W trakcie kolokwium Habilitantka odpowiadała na pytania wszystkich recenzentów oraz kilku członków Rady Wydziału. Jej wypowiedzi bardzo obszerne i szczegółowo omawiające wszystkie poruszone problemy nie dają możliwości przedstawienia ich w ramach krótkiego sprawozdania nawet w streszczeniu, dlatego ograniczyć się trzeba do głównych wątków i podstawowych tez odpowiedzi.

Pytanie prof. dra Juliusza Bardacha dotyczyło pierwiastków humanitarnych w prawie karnym Rzeczypospolitej szlacheckiej doby Odrodzenia i Oświecenia. W odpowiedzi Habilitantka szeroko omówiła proces humanitaryzacji polskiego i litewskiego prawa karnego zarówno w myśli prawniczej i ustawodawstwie, jak i w praktyce sądów ziemskich i miejskich. Przedstawiła wątki uniwersalne w rozwoju europejskiego prawa epoki Odrodzenia i Oświecenia oraz wskazała na specyfikę polską oraz związek tendencji humanitarnych z akcją kodyfikacyjną, podejmowaną w XVI i XVIII w.

W odpowiedzi na pytanie prof. dra hab. Stanisława Grodzkiego, dotyczące wpływu opozycji litewskiej na odrzucenie projektu Zamoyskiego, Habilitantka podtrzymała swoje stanowisko na temat przyczyn upadku Zbioru. Stwierdziła, że

opozycja ze strony Litwy nie była ani jedyną, ani najważniejszą przyczyną obalenia dzieła kodyfikacji prawa, a o niepowodzeniu tej akcji w latach 1776-1780 zdecydowało łącznie wiele czynników: opór konserwatywnej szlachty wobec reform społecznych projektu, akcja Kościoła katolickiego, postawa króla związana z naciskami Rosji oraz opozycja ze strony Litwy, przywiązanej do Statutu.

Odpowiadając na pytanie prof. dra hab. Bogdana Lesińskiego, dotyczące stanu polskiej jurysprudencki przed wiekiem Oświecenia, dr Ewa Borkowska-Bagińska przedstawiła najpierw czynniki, które zadecydowały o stanie polskiej jurysprudencki doby nowożytnej, wskazując m. in. na stan prawa polskiego i stopień jego skodyfikowania, organizację aparatu państwowego ze szczególnym uwzględnieniem wymiaru sprawiedliwości w Rzeczypospolitej szlacheckiej oraz recepcję prawa rzymskiego. Podkreśliła specyficzną w I Rzeczypospolitej funkcję prawa, przedstawiła główne kierunki jej rozwoju oraz najwybitniejszych przedstawicieli od XVI do połowy XVIII w.

W odpowiedzi na pytanie prof. dra Zbigniewa Radwańskiego o wpływ prawa pruskiego na przepisy Zbioru Zamoyskiego, Habilitantka wskazała na twórcze oddziaływanie korektury pruskiej z 1598 r. na praktykę sądów w Koronie oraz prawo sądowe Zbioru. Stwierdziła, że Korektura pruska z inspiracji J. Wybickiego stanowiła jedno z ważniejszych źródeł prawniczych projektu A. Zamoyskiego, który przejął z niej przepisy o spadkach, stosunkach majątkowych i małżeńskich oraz o zasiedzeniu nieruchomości, a częściowo także o opiece.

Omawiając problem prawa rzymskiego w Zbiorze — pytanie takie postawił prof. dr hab. Witold Maisel — przedstawiła najpierw szeroką dyskusję, jaką problem recepcji prawa rzymskiego wywołał w nauce polskiej XIX i XX w. Wskazała na konieczność odróżnienia recepcji jako przejmowania przepisów prawa rzymskiego i wcielaniu ich w identycznym sformułowaniu do prawa polskiego, od przejmowania terminologii rzymskiej, definicji i klasyfikacji romanistycznych przez naukę i w edukacji prawniczej. Jej zdaniem prawo rzymskie odgrywało znaczną rolę w pracach przygotowawczych nad Zbiorem, ale znacznie mniejszy wpływ miało na bezpośrednią recepcję w treści przepisów projektu. W związku z tym Habilitantka krytycznie oceniła tezę, że za pośrednictwem *Zbioru Praw* dokonała się w Polsce recepcja prawa rzymskiego.

Prof. dr hab. Jerzy Walachowicz zapytał o relację między przepisami *Formula Processus* a przepisami dotyczącymi prawa karnego w projekcie Zamoyskiego. Omawiając to zagadnienie dr Ewa Borkowska-Bagińska stwierdziła, że *Formula Processus* z 1523 r. stanowiła niepełną kodyfikację polskiego procesu ziemskiego. Ujednoliciła ona i skracała sformalizowany proces skargowy, usprawniała egzekucję i sankcjonowała apelację, ale nie wyodrębniła, jak *Zbiór Praw*, postępowania w sprawach karnych. Projekt A. Zamoyskiego był pierwszą w Rzeczypospolitej szlacheckiej próbą pełnego wyodrębnienia procesu karnego, opartego na zasadzie inkwizycyjno-skargowej z licznymi, niż w materialnym prawie karnym, elementami humanitarnymi co znajdowało odbicie w zasadach prowadzenia śledztwa, szerokich uprawnieniach obrony, dążeniu do wykrycia prawdy obiektywnej i nieuznawaniu przyznania się do winy oskarżonego za „koronę” dowodów.

W odpowiedzi na pytanie prof. dra Zygmunta Ziemińskiego o stosunek historii prawa do socjologii prawa w związku z koncepcją nomotetyczną i idiograficzną nauk, Habilitantka wyjaśniła problem podziału nauk na idiograficzne tj. zajmujące się ustalaniem faktów, ich opisem i wyjaśnieniem oraz nomotetyczne, wykrywające i formułujące prawa rządzące rozwojem społeczeństw. Stwierdziła, że przeciwstawianie nauk idiograficznych (historia) naukom nomotetycznym (socjologia) jest we współczesnej metodologii nauk humanistycznych coraz częściej kwestionowane. Powołując się na programowe, jej zdaniem, wypowiedzi Andrzeja Malew-

skiego i Juliusza Bardacha Habilitantka powiedziała, że współcześnie zarówno socjologowie jak i historycy podkreślają brak różnic w przedmiocie zainteresowań obu dyscyplin oraz zwiększające się podobieństwo stosowanych przez nie metod.

W dyskusji nad przebiegiem kolokwium wskazywano na świetną znajomość materii i selekcji omawianych problemów, precyzję wypowiedzi i pełne uzasadnienie prezentowanych ocen, interdyscyplinarną wiedzę Habilitantki, pewność i swobodę wypowiedzi oraz doniosłość jej badań nad nowszym prawem polskim, pozostającym dotąd na marginesie zainteresowań współczesnych historyków prawa.

W zarządzonym po dyskusji tajnym głosowaniu Rada Wydziału Prawa i Administracji opowiedziała się za przyjęciem kolokwium habilitacyjnego dr Ewy Borkowskiej-Bagieńskiej.

Następnie Dziekan przedstawił Radzie Wydziału tematy przygotowanych przez Habilitantkę wykładów: 1) *Konstytucja 3 Maja w opinii europejskiej*, 2) *Idee Monteskiusza w Polsce*, 3) *Prace nad prawem karnym Kodeksu Stanisława Augusta*. Rada Wydziału zaproponowała temat pierwszy.

W wygłoszonym wykładzie dr Ewa Borkowska-Bagieńska omówiła postawiony problem w dwóch płaszczyznach, przedstawiając najpierw ocenę Konstytucji 3 Maja przez rządy państw zaborczych, a następnie jej obraz w opinii społeczeństw i rządów Europy Zachodniej. Wskazywała, że Konstytucja nie doczekała się w oczach współczesnych oceny obiektywnej. Teza ta dotyczy nie tylko państw zaborczych, których opinia o Konstytucji nie była ani jednolicie krytyczna ani statyczna, lecz także europejskiej opinii „neutralnej”, która neutralną wcale nie była. Zachodni politycy, publicyści i historycy oceniali Konstytucję często przez pryzmat uwarunkowań ideologicznych oraz własnych, doraźnych interesów politycznych. Zdaniem Autorki wykładu, ocena Konstytucji w Petersburgu, Wiedniu i Berlinie oraz opinia o niej Europy Zachodniej nie miała wpływu na upadek dzieła Sejmu Wielkiego, a zdecydowała o tym korzystna dla Rosji i Prus zmiana układu sił w Europie.

Po wygłoszeniu referatu Dziekan postawił wniosek o nadanie dr Ewie Borkowskiej-Bagieńskiej stopnia naukowego doktora habilitowanego z zakresu historii państwa i prawa.

Po dyskusji, w której podkreślano ogromną wiedzę historycznoprawną Habilitantki oraz Jej osiągnięcia w pracy dydaktycznej i wychowawczej, Rada Wydziału w tajnym głosowaniu postanowiła nadać dr Ewie Borkowskiej-Bagieńskiej stopień doktora habilitowanego z zakresu historii państwa i prawa.

Krystyna Sikorska-Dzięgielewska

DOKTORATY H.C. W POZNAŃSKIEJ AKADEMII EKONOMICZNEJ

Sześćdziesięciolecie swego istnienia Akademia Ekonomiczna w Poznaniu uczciła nadaniem tytułów doktorów honoris causa czterem wybitnym uczonym. W dniu 4 września 1986 r. nadano tytuł doktora h.c. wieloletniemu profesorowi i byłemu rektorowi tej Uczelni — profesorowi dr Zbigniewowi Zakrzewskiemu.

Profesor Z. Zakrzewski jest znanym uczonym, twórcą tzw. poznańskiej szkoły ekonomiki handlu, wychowawcą kilku pokoleń studentów i pracowników nauki. Zasadnicze badania i przemyślenia prof. Z. Zakrzewskiego dotyczą istoty handlu — jego roli w gospodarce, kierunków rozwojowych a także kryteriów wyodrębniających ekonomikę handlu jako dziedzinę wiedzy ekonomicznej. Jest to jednak spojrzenie uczonego widzącego wyraźnie jedność nauk ekonomicznych i dostrzegającego miejsce interesującego go problemu w ekonomii politycznej. Prof. Zakrzewski jest jednym z twórców teorii handlu we współczesnej polskiej myśli ekonomicznej.

Jego teorię cechuje oryginalne ujęcie istoty i funkcji handlu wewnętrznego na tle obiektywnie uzasadnionych rozbieżności w ukształtowaniu podaży i popytu.

Lista rozpraw i artykułów naukowych opublikowanych przez profesora Zakrzewskiego składa się z kilkuset pozycji. W ich ramach wyraźnie można wyróżnić kilka wyodrębniających się nurtów pracy badawczej Profesora. Należą do nich: rozważania nad istotą handlu, badania nad rozwojem myśli ekonomicznej w nauce o handlu, rozważania nad procesami obrotu towarowego w ujęciu przestrzennym oraz problematyka funkcjonowania rynku produktów rolnych.

Profesor Z. Zakrzewski jest nie tylko naukowcem mającym bardzo szerokie zainteresowania naukowe, lecz również pełnym pasji zaangażowanym działaczem społecznym. Nie pretendując do opisu wszystkich przejawów Jego działalności warto wskazać jednak na ważniejsze z nich. Prof. Zakrzewski zawsze czynnie uczestniczył w szeroko pojętym życiu ekonomicznym kraju, czego przejawem jest Jego długoletnia działalność w PTE. Był członkiem lub przewodniczącym wielu rad naukowych różnych instytutów, central, zjednoczeń handlowych i ministerstw. Współpracował z Akademią Nauk jako członek a niekiedy przewodniczący rozmaitych komitetów. Na szczególne podkreślenie w tej dziedzinie zasługuje aktywność profesora w Poznańskim Towarzystwie Przyjaciół Nauk. Był współzałożycielem i pierwszym przewodniczącym Komisji Nauk Ekonomicznych PTPN (w latach 1964-1968). Od stycznia 1981 r. do czerwca 1987 r. pełnił funkcję prezesa PTPN.

Praca społeczna prof. Z. Zakrzewskiego nie ogranicza się wyłącznie do aktywnego udziału w życiu naukowym środowiska ekonomicznego. Jego aktywność znana jest na różnych polach życia społeczno-kulturalnego. Terenem szczególnej aktywności prof. Zakrzewskiego jest Towarzystwo Miłośników miasta Poznania. Jest jednym z najwybitniejszych znawców Poznania i niestrudzonym popularyzatorem wiedzy o jego dziejach, architekturze i zabytkach. Zainteresowania te zaowocowały kilkoma publikacjami książkowymi.

Wkład profesora Zbigniewa Zakrzewskiego w rozwój teorii ekonomii, szkolnictwa wyższego i polskiej kultury z przekonaniem można określić jako wybitny.

W dniu 9 września 1986 r. nadano tytuły doktorów honoris causa trzem wybitnym i zasłużonym dla Akademii Ekonomicznej w Poznaniu uczynom. Byli to: prof. dr Maciej Wiewiórowski z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, prof. dr Walter Klitzsch z Wyższej Szkoły Handlowej w Lipsku oraz prof. dr Claude Ponsard z Uniwersytetu w Dijon.

Profesor dr Maciej Wiewiórowski, członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk, wybitny chemik, uczony światowej sławy, pracował w latach 1946-1959 w Akademii Ekonomicznej tworząc podwaliny rozwoju towaroznawstwa i wychowując wielu wybitnych specjalistów w tym zakresie. Od 1959 r. jest profesorem Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza. Trudno omówić wszystkie znaczące badania profesora Wiewiórowskiego. Znane są szeroko i cenione wyniki Jego prac prowadzonych w zakresie chemii i stereochemii produktów naturalnych. Opracowana przez Profesora metoda chromatograficznego rozdzielania i identyfikacji alkaloidów występujących w nasionach łubinu umożliwiła odkrycie i określenie struktury dużej liczby nieznanych dotychczas związków naturalnych oraz ustalenie biogenezy tych układów i mechanizmów ich wzajemnych przemian. Do nadzwyczaj precyzyjnych badań w tej dziedzinie Profesor wprowadza jako novum w skali krajowej na początku lat sześćdziesiątych spektroskopię w podczerwieni.

Wieloletnie badania zależności pomiędzy właściwościami, a strukturą biologicznie czynnych alkaloidowych produktów naturalnych doprowadziły do uzyskania wielu cennych w skali światowej osiągnięć. Wnikliwe studia właściwości spektroskopowych pochodnych chinolizydyny i ich specyficznym deuterowanym analogów

pozwoły precyzyjnie ustalić pochodzenie „pasma trans” widma w podczerwieni, pasma, którego kształt odgrywa istotną rolę w analizie konformacyjnej i konfiguracyjnej tych układów.

Wyniki precyzyjnych badań układów alkaloidowych stworzyły podstawy do rozpatrywania szeregu przemian chemicznych w kategoriach katalizy wewnętrzcząstkowej. To nowe spojrzenie na zagadnienie wpływu fragmentów cząsteczki nie biorących pozornie udziału w reakcjach na jej przebieg, wykorzystał Profesor w podjętych w następnych latach studiach mechanizmów i geometrii stanu przejściowego reakcji enzymatycznych.

Profesor wraz z zespołem swoich współpracowników osiągnął również wiele sukcesów na forum międzynarodowym, zyskując trwałą pozycję w wąskim gronie czołowych zespołów badawczych na świecie zajmujących się chemią bioorganiczną.

Całą działalność naukowo-badawczą profesora Wiewiórowskiego charakteryzuje bardzo szerokie i wnikliwe spojrzenie na problemy nauki. Żmudne dociekania laboratoryjne i kształcenie młodych kadr naukowych stanowią dla Niego działania, które muszą znaleźć swoje właściwe miejsce w realnym życiu społeczeństwa. Dlatego tak wiele wysiłku i czasu poświęcał Profesor organizacji nauki i jej administrowaniu.

Dorobek działalności profesora M. Wiewiórowskiego na polu nauki budzi uznanie i szacunek. Swymi osiągnięciami i imponującą wiedzą zdobył sobie Profesor w środowisku naukowym pozycję wyjątkową i wielki autorytet.

Profesor Walter Klitzsch należy do wybitnych postaci we współczesnej nauce statystyki w Niemieckiej Republice Demokratycznej. Ceniony jest również w wielu środowiskach naukowych Europy.

Profesor Klitzsch koncentrował się na badaniach procesów występujących w handlu, ukazując je w szerokich aspektach teoretycznych i aplikacyjnych.

Przedmiotem szczególnych zainteresowań profesora było zastosowanie metod matematycznych do nauk ekonomicznych. W tym zakresie Profesor przyczynił się do rozwoju metod ilościowych — tworząc wiele nowych narzędzi analitycznych. Osiągnięcia Jego w tej dziedzinie zostały wysoko ocenione, zarówno przez środowisko naukowe NRD, jak i zagraniczne ośrodki naukowe. Szczególnie wysoko należy ocenić zaproponowaną przez prof. W. Klitzscha metodę szacowania normatywnych kosztów utrzymania mających znaczenie dla celów planowania perspektywicznego. Tę oryginalną koncepcję uzyskał On na drodze prowadzonych badań empirycznych.

Prof. W. Klitzsch uzyskał jednak największe uznanie międzynarodowe dzięki prowadzonym dociekaniom dotyczącym problematyki kosztów i efektywności w handlu wewnętrznym. Z tego zakresu prowadzi badania odnoszące się do analizy kosztów w przedsiębiorstwie handlowym eksponując przede wszystkim metodę indeksową. Tworzy On własną oryginalną koncepcję pomiaru ekonomicznego efektywności handlu wewnętrznego jako wyodrębnionego działu gospodarki narodowej. Posługuje się również wielorównaniowym modelem ekonometrycznym, opartym na miernikach procesów ekonomicznych zachodzących w obrocie towarowym.

Podkreślić należy, że model ten jest aktualnie jedyną znaną w literaturze statystycznej metodą pomiaru efektów handlu w warunkach funkcjonowania gospodarki socjalistycznej. Swymi cennymi dziełami wywarł prof. W. Klitzsch wielki wpływ na prace statystyków w NRD.

Jego osobowość, oryginalność podejmowanych tematów oraz autentyczna pasja twórcza sprawiły, że skupił On wokół siebie wielu wybitnych młodych pracowników nauki, co w konsekwencji doprowadziło do stworzenia silnego ośrodka badawczego w Wyższej Szkole Ekonomicznej w Lipsku.

Profesor W. Klitzsch od kilku lat pełni funkcję rektora Wyższej Szkoły Eko-

nomicznej w Lipsku, prowadząc ścisłą i ożywioną współpracę naukową z Akademią Ekonomiczną w Poznaniu.

Prof. dr Claude Ponsard, profesor Uniwersytetu w Dijon jest wybitnym przedstawicielem francuskiej szkoły matematycznej ekonomii przestrzennej, uczonym o międzynarodowym uznaniu. Jest On czołowym przedstawicielem kierunku posługującego się metodami matematyczno-ilościowymi w analizach przestrzenno-gospodarczych. Uzasadnił w swych pracach konieczność wprowadzania przestrzeni do myślenia ekonomicznego i teorii ekonomii. W swych pracach wyraźnie integruje podejście czysto ekonomiczne z ujęciem przestrzennym. Dotyczy to zarówno mikro- jak i makroekonomii. System ekonomiczny jest dla Ponsarda „siecią” wzajemnie powiązanych podmiotów gospodarujących, tworzących „węzły” tej sieci, lub „polem sił”, którego „biegunami” są te podmioty. Takie systemy spotykamy na wszystkich szczeblach badań ekonomicznych. Tworzą je przedsiębiorstwa lub gospodarstwa domowe w obrębie regionu, regiony w obrębie kraju, kraje w obrębie świata. Pola przenoszą impulsy pochodzące z biegunów. Własności „pola”, czyli „przestrzeni ekonomicznej” istotnie wpływają na całe działania systemu. Rozproszenie działalności ekonomicznej w przestrzeni i jej nierównomierne zagęszczenie stwarza mnóstwo problemów wymkających się klasycznej teorii ekonomii i wymagających nowego potraktowania.

W swych pracach prof. Claude Ponsard doszedł do wniosku, że analizie przestrzennej, teorii ekonomii oraz praktyce ekonomicznej potrzebne są nowe narzędzia badawcze i nowe, ogólniejsze spojrzenie na badane problemy. Zajął się profesorem teorią grafów i jej zastosowaniem do optymalnej lokalizacji produkcji. Przystosował ją do badania przepływów międzyregionalnych lub międzygałęziowych w gospodarce.

Profesor C. Ponsard jest również jednym ze współtwórców teorii zbiorów „rozmytych” i ma duże zasługi w przystosowywaniu jej do analizy zjawisk ekonomicznych.

Zwrócenie uwagi na potrzebę zastąpienia wielu tradycyjnych pojęć ich „rozmytymi” odpowiednikami wzięło się z obserwacji „niedookreślenia” wielu zjawisk ekonomicznych, w szczególności tych, które wiążą się z rozproszeniem działalności ekonomicznej w przestrzeni.

Prace Ponsarda rozwijające teorię zbiorów „rozmytych” mają głównie charakter matematyczny. Są to prace pionierskie, tworzące aparat pojęciowy mający służyć realistycznej analizie wielu zjawisk ekonomicznych charakteryzujących się „niedookreśleniem”, które nie jest wynikiem naszej niewiedzy, lecz immanentną cechą ekonomicznej rzeczywistości. To „niedookreślenie” da się natomiast opisać w języku precyzyjnym, ściśle określonym, który to język Claude Ponsard tworzy w przekonaniu, że wszystko co w rzeczywistości obserwujemy wymaga ścisłego opisu. Profesor Claude Ponsard od niemal 20 lat ściśle współpracuje z Akademią Ekonomiczną w Poznaniu. Bierze czynny udział w kolokwiach polsko-francuskich. Opiekuje się przebywającymi w Dijon stażystami i stypendystami naukowymi, wyniki swych prac niejednokrotnie zamieszczał w polskich wydawnictwach naukowych. Jest bardzo zainteresowany nauką i kulturalną wymianą z Polską. Jest profesorem plasującym się w światowej czołówce badaczy poszukujących w matematyce nowych metod opisu i narzędzi badania zjawisk ekonomicznych, rezygnując raczej z modelowania stochastycznego na rzecz analizy jakościowej.

Wkład czterech wybitnych uczonych, przedstawiony w niniejszym krótkim sprawozdaniu, w rozwój teorii ekonomii i polskiej kultury jest niewątpliwy i doniosły. Pozwala to ze szczególną satysfakcją odnotować fakt nadania im **godności** akademickiej **doktoratu honoris causa Akademii Ekonomicznej w Poznaniu**.

ROZSTRZYGNIĘCIE
IX KONKURSU IM. PROFESORA KAZIMIERZA KOLAŃCZYKA
NA NAJLEPSZE PRACE MAGISTERSKIE PRZYJĘTE
NA WYDZIAŁ PRAWA I ADMINISTRACJI
W ROKU AKADEMICKIM 1985/1986.

Sąd konkursowy powołany przez Radę Wydziału w składzie:
przewodniczący — prof. dr Zbigniew Janowicz,
członkowie: prof. prof. Zygmunt Ziemiński, Aleksander Tobis,
Jerzy Walachowicz; doc. dr habil. Jerzy Tyranowski,
doc. dr habil. Andrzej Koch

przyznał następujące nagrody i wyróżnienia:

I nagrodę w wysokości 15 000 zł — mgr Hannie Flisikowskiej za pracę pt. *Umowa powierzenia dziecka rodzinie zastępczej* (seminarium prof. Zbigniewa Radwańskiego);

II nagrodę w wysokości 10 000 zł — mgr. Bogusławowi Timoszykowi za pracę pt. *Powoływanie i odwoływanie dyrektora przedsiębiorstwa państwowego* (seminarium prof. Teresy Rabskiej);

III nagrodę *ex aequo* w wysokości 7 000 zł — mgr. Wojciechowi Szodydze za pracę pt. *Problem stosowania traktatowej normy „self-executing” w polskim porządku prawnym* (seminarium prof. Anny Michalskiej); mgr Agnieszce Kuja-wiak-Górnej za pracę pt. *Małżeństwo i życie pozamałżeńskie w społeczeństwach antycznych, ze szczególnym uwzględnieniem społeczeństwa rzymskiego* (seminarium prof. Władysława Rozwadowskiego) oraz mgr. Krzysztofowi Jankowiakowi za pracę pt. *Argumenty w dyskusji o przerywaniu ciąży* (seminarium doc. Macieja Zielińskiego);

wyróżnienia po 4 000 zł — mgr Ewie Hnat za pracę pt. *Ochrona prawa do życia poczętego w prawie międzynarodowym* (seminarium prof. Anny Michalskiej), mgr. Kamilowi Jagodzieskiemu za pracę pt. *Petycja jako środek międzynarodowej kontroli przestrzegania praw człowieka* (seminarium prof. Anny Michalskiej), mgr. Dariuszowi Szaląnskiemu za pracę pt. *Sądy doraźne w II Rzeczypospolitej, 1918-1939* (seminarium prof. Bogdana Łosińskiego), mgr. Karolowi Skockiemu za pracę pt. *Kryminalistyczne aspekty fałszerstw świadectw i dyplomów na terenie m. Poznania w latach 1960-80* (seminarium doc. Huberta KołECKIEGO) i mgr. Jarosławowi Przewoźnemu za pracę pt. *Kryminalistyczne aspekty fałszerstw książeczek oszczędnościowych PKO w Poznaniu w latach 1978-84* (seminarium doc. Huberta KołECKIEGO).

Wręczenie nagród i wyróżnień laureatom Konkursu odbyło się na posiedzeniu Rady Wydziału w dniu 28 kwietnia 1987 r.

Z.J.